

We Lwowie, dnia 11. stycznia 1910.

Aleg 636

Wniosek

w sprawie wydania rozporządzenia wykonawczego do ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Nr. 38 Dz. u. kr.

Wysoki Sejm uchwalić raczy :

I. Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby przy rozmaitych sposobnościach wydane okólniki c. k. Namiestnictwa, rozporządzenia poszczególnych Ministerstw oraz orzeczenia Trybunału administracyjnego, Najwyższego Sądu i Ministerstwa rolnictwa, o ile orzeczenia rzeczzone mają znaczenie sięgające poza granice poszczególnego wypadku, po dokładnem ich rozpatrzeniu zebrał i ogłosił w systematycznej instrukcyi pouczającej władze, w jaki sposób poszczególne postanowienia ustawy wodnej pojmować i wykonywać należy.

Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby zapobiegł w ten sposób sprzeciwiającej się niektórym postanowieniom ustawy praktyce, oraz przypomniał w dokładnie wypracowanej instrukcyi właściwą interpretację postanowień ustawy wodnej.

Sejm wzywa c. k. Rząd, aby w wypracować się mającej instrukcyi objaśnił i przypomniał następujące zasady obecnie obowiązującej ustawy :

A) Sprawa dochodzeń wodno-prawnych. Polityczne orzeczenia. Prawne postępowanie w celu wywłaszczenia.

1) Według §. 41, 78 i 84 ust. wodnej przed rozpoczęciem robót regulacyjnych należy przeprowadzić postępowanie wodno-prawne i wysłuchać życzeń stron interesowanych.

2) Według § 78 tejże ustawy i okólnika ck. namiestnictwa gal. z 28. sierpnia 1908 l. 13.676.

a) Rozstrzygnięcie spraw wodno-prawnych na podstawie ustawy wodnej nie leży w ręku władz technicznych, ale władz politycznych,

b) Tak wykaz parcel, podlegających wywłaszczeniu, jak i plan sytuacyjny i wykazy katastralne należy złożyć w terminie prawem przepisany w urzędach gminnych i umożliwić przez to stronom interesowanym zbadanie ich,

c) Operata, dotyczące wywłaszczenia muszą obejmować wszystkie grunta w celach regulacji dla przedsiębiorstwa potrzebne i to bez żadnych luk, z wyczerpującym tak technicznym, jak prawnym i miejscowym objaśnieniem.

d) Według §. 78 i 84 gal. ustawy wodnej i według okólnika gal. namiestnictwa z 23 maja 1906 l. 47.838, przed rozpoczęciem robót a względnie postępowania prawnego w celu wywłaszczenia, albo też przed wprowadzeniem punktów spornych na drogę sądową, starać się należy za pomocą wszystkich władz politycznych przystępnych środków a to w duchu §. 37 i 84 ust. wodnej o dobrowolne uchylenie podniesionych zarzutów i o przyjęcie do skutku porozumienia,

e) Z należytem obostrzeniem odpowiedzialności odnośnych organów w tym kierunku należy zarówno władzom technicznym jak i prawnym, około regulacji zatrudnionym przypomnieć, że mają obowiązek w sposób prawdziwy i na słusznej interpretacji przepisów polegający, dostarczać stronom interesowanym informacji o postanowieniach ustaw i o wypływających z nich prawach stron.

3) Według okólnika c. k. namiestnictwa z 23. maja 1906 l. 47,828 porozumienia ze stronami szukać również należy przed zatwierdzeniem planów regulacyjnych, a w celu umożliwienia go należy dozwolić stronom przejrzania i zbadania planów; po zbadaniu ich zaś przez strony interesowane władze mają obowiązek życzenia stron przyjąć do wiadomości, a o ile one dadzą się pogodzić z celem regulacji i nie wymagają nadmiernych nakładów, powinny również władze życzenia odnośne uwzględnić.

4) Według §. 41, 78, 84 i 87 gal. ustawy wodnej przepisane orzeczenia władz politycznych należy wydać natychmiast po przeprowadzeniu wodno-prawnego dochodzenia, z załatwieniem wniesionych w sprawach wodno-prawnych rekursów zaś tem bardziej zwlekać nie należy, ileż ostateczne uregulowanie stosunków wodno-prawnych leży w interesie wszystkich stron, a w razie długiego trwania prawnego sporu zmieniony stan rzeczy słuszne ocenienie jej często utrudnia.

5) W duchu okólnika c. k. gal. namiestnictwa z 5. lutego 1900 l. 1.561 tak podczas postępowania wodno-prawnego, jak i po każdym wyroku sądowym odgraniczyć należy łożysko rzeki od linii brzegów. Należy również w sposób łatwo dostrzegalny i niedający się zniszczyć dokładnie wyznaczyć granicę pomiędzy stanowiącym na rzekach publicznych własność publiczną łożyskiem rzeki płynącej i bądźto w drodze ugody, bądźto wskutek wywłaszczenia nabytymi gruntami funduszu regulacyjnego z jednej, a własnością prywatną z drugiej strony; że należy również ciągle czuwać nad tem, ażeby znaków granicznych samowolnie nie usuwano.

6) W wypadkach, w których bądźto przed już dokonaną albo rozpoczętą regulacją rzek albo nie przeprowadzono postępowania wodno-prawnego i nie wydano orzeczenia władz politycznych, albo też nie uwidoczniono zmiany własności w księgach gruntowych wobec nieuregulowanych dotychczas stosunków własności wogóle i nieustalonej granicy pomiędzy własnością prywatną a publiczną, należy jak najprędzej pierwotne łożysko rzeki dokładnie ograniczyć od linii brzegów i postarać się również należy o dokładne ograniczenie nabytych przez fundusz regulacyjny przed rozpoczęciem budowy lub w ciągu jej gruntów od własności prywatnej.

7) Wobec regulacyi tych rzek, albo tych części rzek, które według §. 2 i 3 państwowej ustawy wodnej z 30. maja 1869, dz. u. p. 390 i według §. 2 ustawy wodnej z 14. marca 1875 dz. u. kr. nr. 38, mają na poszczególnych, używanych do żeglugi statkami, albo spławu tratw przestrzeniach, prawem przypisane przymioty wody publicznej, należy obostrzyć wykonanie postanowień zawartych w okólnikach namiestnictwa w Galicyi 25. lutego 1900 L. 159, 24. sierpnia 1904 L. 96091, z 13. maja 1906 L. 47838 i 28. sierpnia 1908 P. 13676 z uwzględnieniem rozstrzygnięcia c. k. ministerstwa rolnictwa z 21. lipca 1881 L. 66615 i przypomnieć władzom, że według powyższych postanowień i słusznej ich interpretacyi, jedynie tylko w czasie średniego, normalnego i najdłużej w roku trwającego stanu wody, pokryte nią przestrzenie łóżyska wolno funduszowi regulacyjnemu bezpłatnie zająć jako własność publiczną.

8) Należy zwrócić uwagę władz na to, iż niektóre z nich w mylny zupełnie sposób interpretują drugą część rozstrzygnięcia ministerstwa rolnictwa z 21. lipca 1881 l. 6615, że też wyjątek od postanowień §. 47 ze względu na prawo własności gruntów, pokrytych plantacyami łożyny albo też w inny sposób zakulturowanych, dotyczy jedynie tylko gruntów, leżących w pokrytem wodą podczas średniego, normalnego, przez największą część roku się powtarzającego stanu wody łóżyska rzeki, że przeto jest zupełnie mylnem iż przytoczonem przez Peyrera rozstrzygnięciem niezgodnem, wyprowadzać z zawartej w rozstrzygnięciu z 21. lipca 1881 l. 66615 interpretacyi ustawy, jakiekolwiek pretensye skarbu państwa do leżących poza średnim, normalnym stanem wody, szutrowisk, pokładów kamienia, porośniętych niezakulturowanemi roślinami lądowemi gruntów oraz gruntów nieproduktywnych w ogóle.

9) Należy przypomnieć władzom, iż żadna austriacka ustawa, ani żadne rozporządzenie wykonawcze nie czyni różnicy pomiędzy produktywnymi, a nie produktywnymi gruntami na brzegach rzek, że zatem byłoby bezprawiem ze strony władz, gdyby nieproduktywne albo niezakulturowanemi roślinami lądowemi porośnięte grunta uważały za integralną część łóżyska rzeki i gdyby z tego powodu nie stosowały przy zawłaszczeniu tychże gruntów przepisów obowiązujących dla wywłaszczenia wszystkich gruntów w ogóle; grunta te są bowiem jedynie tylko wtedy przynależnością łóżyska publicznej przestrzeni rzek, jeżeli pokrywa je woda przy średnim, normalnym, najdłużej w roku trwającym stanie wody.

10) W wypadkach, w których albo cała rzeka, albo poszczególne jej przestrzenie nie mają przepisanych w §§. 2 i 3 państwowej i w równobrzmiących §§. 2. i 3. galic. ustawy wodnej prawnych przedmiotów rzeki publicznej, a przeto bądźto cała rzeka, bądźto poszczególne jej przestrzenie nie mogą być poczytane za części rzeki publicznej, używanej do żeglugi statkami i spławu tratw należy potrzebną dla celów przedsiębiorstwa regulacyjnego część łóżyska i brzegów rzeki albo w myśl zaleconego §. 84 dobrowolnego porozumienia albo według §. 365 ust. cywilnej w drodze wywłaszczenia zakupić od stron i po przeobrażeniu własności prywatnej w ograniczoną w myśl §. 47 własność publiczną, prawo tej własności zabezpieczyć.

Tam, gdzie chodzi o rozróżnienie własności prywatnej od publicznej tak wykazany w księgach gruntowych i w wyciągach katastralnych, jak i dowodnie na podstawie faktycznie wykonywanej własności stwierdzony stan posiadania na uznanie ze strony władz politycznych zasługuje.

W tych wypadkach, w których powstaje prawny spór o rozróżnienie publicznej, używanej albo w całości albo na poszczególnych przestrzeniach do że-

glugi statkami albo splawu tratow rzeki, od rzeki prywatnej i własności prywatnej, w których zatem rozstrzygnięcie prawnych przymotów rzeki łączy się z decyzją o prawach prawno-prywatnych — wówczas gdy rozstrzygnięcie sporu w myśl §. 84 za pomocą dobrowolnego porozumienia nie da się osiągnąć w duchu powyżej przytoczonych prawnych postanowień, należy bezwarunkowo uznać kompetencję sądową i nie utrudniać sądom rozstrzygnięcia sprawy przez zarzut niedopuszczalności drogi sądowej.

12. Tak władze polityczne, jak i c. k. prokuratorya skarbu państwa, w tych jedynie tylko wypadkach powinny zmuszać strony interesowane do wprowadzenia sporu na drogę sądową, w których pretensya skarbu państwa polega na pewnem i niewątpliwem prawie. Wprowadzenie sporu na drogę sądową naraża bowiem tak skarb państwa jak i strony prywatne na znaczne koszta, a przeto skarb państwa nie powinien bez dojrzałej rozwagi i niezbędnej potrzeby wywoływać sporów sądowych.

B) Wykonanie §. 47. w sprawie ograniczonej własności gruntów, uzyskanych wskutek regulacji.

Tak w duchu orzeczenia Trybunału administracyjnego nr. 1561 z 17. listopada 1882 l. 3471, motywów rostrzygnięcia c. k. ministerstwa rolnictwa z 12. listopada 1890 l. 10837, jak i według polegającej na identycznej niemal podstawie prawnej instrukcyi dla regulacji Narenty, a wreszcie według zdania Randy i Prażaka, i według wszystkich znanych wnioskodawcom europejskich ustaw, z jedynym wyjątkiem §. 34. ustawy francuskiej z 1. kwietnia 1878, należy jedynie tylko uważać w obrębie przy średnim normalnym, najdłużej w roku trwającym stanie wody, wodą pokrytego łożyska rzeki leżący grunt za grunt wskutek budowli wodnych uzyskany, a zatem fundusz regulacyjny ma jedynie tylko prawo do ograniczonej własności tych przestrzeni, których załadowanie nastąpiło wskutek ścieśnienia łożyska rzeki:

2) Alluwia natomiast czyli przymulenie, pod którą §. 411. ust. cyw. rozumie ziemię, wskutek działania wody nieznacznie do brzegów przymuloną nawet wtedy, gdy sztucznie powstała, należy według niedwuznacznie wyrażonego zdania Randy do właścicieli brzegu; do państwa zaś jedynie tylko wtedy, gdy państwowy fundusz regulacyjny albo w drodze dobrowolnego porozumienia albo w drodze dobrowolnego porozumienia albo na podstawie wywłaszczenia stał się właścicielem gruntów nadbrzeżnych, do których woda kawał ziemi przymuliła.

3) W analogicznem zastosowaniu dekretu z 28. grudnia 1842 l. 608 zb. ust. sąd. żadna zmiana własności, przez regulację rzek wywołana, nie może nastąpić bez formalnego objęcia w posiadanie czy to przez skarb państwa, czy to przez strony prywatne, że zatem przed każdym objęciem w posiadanie bądźto gruntów nowo powstałych, bądźto takich, których konfiguracja uległa zmianie, należy przeprowadzić wodno-prawne dochodzenie i wysłuchać strony, że zaś dopiero po wydaniu orzeczenia władzy politycznej, które także nie ma mocy definitywnej, może być bowiem każdej chwili uchylone przez wyrok sądowy, wolno jest objąć sporny grunt w posiadanie.

4) Nie może być poczytanym za grunt uzyskany wskutek regulacji taki grunt, który jedynie tylko czasowo, z powodu welewu znajdował się pod wodą. Grunt tego rodzaju według §. 408. ust. cywilnej i wedle zdania Peyrera pozostaje własnością poprzedniego właściciela, a przeto §. 47. gal. ustawy wodnej

ustanawia jedynie tylko technicznymi względami uzasadniony wyjątek od postanowień powszechnej ustawy cywilnej. Według §. 1. państwowej i §. 1. gal. ustawy wodnej, §§. 407—414. powszechnej ustawy cywilnej bowiem pomimo postanowień gal. ustawy wodnej zatrzymują moc obowiązującą a tracą ją jedynie tylko w tych wypadkach, w których pomiędzy postanowieniami §§. 407—412 ustawy wodnej, a pomiędzy przepisami galicyjskiej ustawy wodnej zachodzi sprzeczność i to jedynie tylko w granicach zachodzącej w poszczególnym wypadku sprzeczności.

5) Załadowania należy tak w duchu orzeczenia trybunału administracyjnego nr. 1561 l. 2371 z 17. listopada 1882 i rozstrzygnięcia ministerstwa rolnictwa z 12. listopada 1890 l. 10.837, jak i wedle zdania Peyrera (strona 461) jedynie tylko wtedy uważać za grunt uzyskany wskutek regulacji rzek, jeżeli rzeczony załadowania przedstawiają się w samej rzeczy, jako zamierzony, w obrębie budowli regulacyjnych leżący i planem regulacyjnym przewidziany skutek regulacji rzek, i jeżeli załadowania powstały nie bez nakładów funduszu regulacyjnego, a skarb państwa podczas wodno-prawnego dochodzenia dowiódł, że istnieje związek przyczynowy pomiędzy regulacją odnośnej przestrzeni rzeki a utworzeniem załadowania.

6) Do wodno-prawnych dochodzeń należy przyznać oprócz urzędowych rzeczoznawców, także z uwzględnieniem orzeczenia trybunału administracyjnego z dnia 3. marca 190 l. 921 od władz politycznych niezawisłych rzeczoznawców i zażądać od nich wydania fachowej opinii w przedmiotach spornych,

7) Przy wykonaniu §. 47. starać się należy o przyjęcie do skutku dobrowolnego porozumienia ze stronami z równoczesnym przedmiotowym pouczeniem stron o prawach, jakie na podstawie ustawy cywilnej i ustawy wodnej posiadają. W razie, jeżeli porozumienie nie dojdzie do skutku, sprawa może być rozstrzygniętą przez orzeczenie władz politycznych. Orzeczenie takie jednak ma jedynie tylko pro w i z o r y c z n ą moc obowiązującą, albowiem tak według zdania Randy, Prazaka i Peyrera, jak i w duchu licznych orzeczeń najwyższego trybunału sądowego, do o s t a t e c z n e g o rozstrzygnięcia w wypadkach, których powód jedynie tylko jest publiczno-prawnej natury, a których właściwy przedmiot należy do prawa prywatnego, są powołane władze sądowe.

8) Należy obostrzyć wykonanie przepisów, w moc których stron prywatnych, które albo znajdują się w prawnym posiadaniu gruntów, albo prawo własności gruntów wpisem do księgi publicznej sobie zabezpieczyły, nie godzi się w celu prowadzenia sporu i sprostowania księgi gruntowej odsyłać bez koniecznej potrzeby na drogę sądową, gdyż w razie sporu wchodzić na drogę sądową ma ten, który zaprzecza cudzemu prawu posiadania, a nie ten, który się w spokojnym posiadaniu znajduje.

9) Przeciwnie zaś, w tych wypadkach, w których fundusz regulacyjny bez dostatecznego tytułu prawnego wszedł w posiadanie gruntów, zastępcy funduszu regulacyjnego ani przy rozpoczęciu sądowego postępowania spornego, ani też w czasie tego trwania, nie powinni zarzutem niedopuszczalności drogi sądowej utrudniać stronom prowadzeniu procesu, ani też przyswajaniem dla władz politycznych wyłącznego prawa rozstrzygnięcia w sprawach z prawami prywatnymi związek mających, przeszkadzać stronom w prowadzeniu sądowego sporu.

C. Odstąpienie uzyskanych na podstawie §. 47. gruntów właścicielom gruntów nadbrzeżnych.

1. W postępowaniu, którego przedmiotem jest odstąpienie gruntów, uzyskanych wskutek regulacji rzek, właścicielom gruntów nadbrzeżnych, należy w duchu §. 84. gal. ustawy wodnej przedewszystkiem starać się o przyście do skutku dobrowolnego porozumienia. Ze względu na to bowiem, że mogąca w każdej chwili być przedmiotem skargi sądowej prawnie uzasadniona pretensya nadbrzeżnych właścicieli do odstąpienia rzeczonych gruntów, ogranicza również i skarb państwa w wykonaniu prawa własności rzeczonych gruntów, grunta te mają zupełnie odmienną od innych przedmiotów własności państwowej nature prawną.

Oznaczenie ceny za grunta właścicielom nadbrzeżnych gruntów odstąpić się mające, należy przeprowadzić według szczególnych norm, a nie na podstawie tych ogólnych przepisów i praktyk, których dla innych rodzajów własności państwowej trzyma się ck. ministerstwo skarbu i ck. krajowe dyrekcye skarbowe.

2. Tak według brzmienia §. 47. gal. ustawy wodnej, jak i według okólnika gal. namiestnictwa z 5. lutego 1900 l. 1561 w każdym wypadku, w którym właściciele gruntów nadbrzeżnych zgłosili pretensyę do gruntu uzyskanego przez regulacyę rzeki, należy w drodze wodno-prawnego dochodzenia po wysłuchaniu stron, przeprowadzić zbadanie pytania: czyli przedsiębiorstwo nie potrzebuje gruntu do lepszego zabezpieczenia i wzmocnienia brzegu.

3. Należy do dochodzeń wodno-prawnych w sprawach odstąpienia gruntów właścicielom gruntów nadbrzeżnych przyzywać niezawisłych od władz politycznych i bezstronnych rzeczoznawców; należy również dopuścić właścicieli gruntów nadbrzeżnych, jako też ich prawnych i technicznych doradców do przeprowadzenia zwróconego przeciwko zdaniu władz technicznych i politycznych, technicznie uzasadnionego przeciwdowodu, i jedynie tylko po wyczerpującem zbadaniu rzeczy przysługuje władzom politycznym prawo wydania prowizorycznego orzeczenia.

4. W obustronnym interesie skarbu państwa i stron nie należy wydawaniem nieuzasadnionych orzeczeń, zmuszać stron do wchodzenia na drogę sądową; należy jednak przypomnieć władzom, iż ze względu na niewątpliwą według zdania Randy, Prażaka i Peyrera kompetencyę władz sądowych w sprawie odstępowania uzyskanych przez regulacyę gruntów właścicielom gruntów nadbrzeżnych, nie powinny przed sądem ani przy rozpoczęciu, ani w czasie trwania postępowania sądowego zarzutem niedopuszczalności drogi sądowej przeszkadzać właścicielom gruntów nadbrzeżnych prawnej obrony przed sądem.

5. Należy polecić władzom technicznym, ażeby sporządziły wykaz gruntów, uzyskanych wskutek regulacji tych rzek, albo przestrzeni rzek, na których roboty już ukończono, i aby w osobnym wykazie władze uwidoczniły te wskutek regulacji już ukończonych uzyskane grunta, których przedsiębiorstwo do lepszego zabezpieczenia i wzmocnienia brzegu nie potrzebuje.

6. Także i przy tych regulacjach rzek, przy których roboty są w ciągu, należy corocznie uwidocznić w wykazie wszystkie dojrzałe załadowania, a obok nich zarówno te grunta, na których zawieszono roboty prowadzone w celu załadowania, jak i te, na których fundusz regulacyjny z przysługujących mu na podstawie §. 47. praw nigdy nie korzystał; ewidencyę tych poszczególnych kategorii gruntów należy ciągle utrzymywać. Także i podczas regulacji rzek może skarb państwa odstąpić właścicielom gruntów nadbrzeżnych te uzyskane wskutek regulacji, albo zakupione grunta, których w celu lepszego zabezpieczenia i wzmocnienia brzegu nie potrzebuje.

II) Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby w celu przyspieszenia odgraniczać pomiędzy łożyskiem rzeki a jej brzegami i pomiędzy własnością publiczną a prywatną na rzekach już uregulowanych w tych wypadkach, w których odgraniczenia z powodu zaniedbania władz, albo z powodu braku odnośnych organów dotychczas nie przeprowadzono, jak również i w tych poszczególnych wypadkach, w których przed r. 1904 zabierano grunta bez dochodzenia wodno-prawnego i orzeczenia władz politycznych, — wstawił do preliminarza budżetu na r. 1910 ze względu na nagłą naturę sprawy w drodze kredytu dodatkowego osobną pozycję na odnośne wydatki przeznaczoną, albowiem ryczałt na ogólne wydatki starostów żadną miarą na ich pokrycie wystarczyć nie może.

III) Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby jak najprędzej przeprowadził znaczne powiększenie technicznych i prawniczych sił przy c. k. Namiestnictwie, starostwach i poszczególnych przedsiębiorstwach budowy i odnośne wydatki, o ile dotyczą rzek państwowych, wstawić do preliminarza budżetu na r. 1911.

IV) Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby przez polepszenie materialnego bytu urzędników technicznych i przez wstawienie osobnej pozycji budżetowej przeznaczonej na stypendya dla uzdolnionych słuchaczy akademii technicznych, z kontraktowo zabezpieczonym warunkiem, że się poświęcą służbie państwowej — postarał się w duchu wielokrotnych rezolucyj galicyjskiego sejmku o umożliwienie w przyszłości wydatniejszego zwiększenia sił technicznych, które zarówno na interesy publiczne, jak i nawet z czysto fiskalnego punktu widzenia jest nagląco potrzebnem.

V) Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby w duchu §. 20. rozporządzenia wykonawczego do gal. ustawy o regulacji rzek z 18. września 1901 Dz. u. kraj. nr. 103 ustanowił specjalnych komisarzy dla spraw wodnych, przyspieszył wydanie instrukcyi dla tych komisarzy, ustanowił szczególne posady hydrotechników, jako fachowych doradców władz politycznych, a odnośne wydatki, o ile dotyczą rzek państwowych a nie podlegają na podstawie ustawy z 18. września 1901 o regulacji rzek, wstawił do preliminarza budżetu na r. 1911.

VI) Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby ze względu na okoliczność, że w kraju tak wielkim, jakim jest Galicya, odpowiadające celowi załatwienie spraw za pośrednictwem wysyłanych przez Namiestnictwo, stale we Lwowie urzędujących sił urzędowych, jest niepodobniństwem, albowiem wobec wielkości kraju i różnorodności rozwoju i jego warunków, urzędnik dokładnej znajomości tak miejscowych jak i rolniczych stosunków w całym kraju mieć nie może, — postarał się o przydzielenie przeznaczonych do załatwienia spraw wodnych technicznych i prawniczych sił do c. k. starostw w Galicyi.

VII) Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby polecił odnośnym siłom, przed rozpoczęciem urzędowania zapoznać się z rolniczymi stosunkami w ogóle, a z miejscowymi stosunkami dotyczącego starostwa w szczególności.

Wnioskodawca :

Kozłowski.

Starowieyski, Wrześniowski, Jędrzejowicz, Stapiński, Czarkowski-Golejewski, St. Mycielski, Garapich, T. Cieński, J. Szeptycki, Schnell, Sobolewski, Marszałkiewicz, J. Brunicki, Krzysztofowicz, Vivien, Skarbek, Gorayski, Studnicki, Milewski, Paygert, Laskowski, Halban, Moysa,

